

คุณลักษณะผู้นำทางทหารของโคลิน พาวเวลล์

COLIN POWELL'S MILITARY LEADER CHARACTERISTICS

พลายน สิ้นหน่ง^{1*} และ ทศธรรม สุทธิวิทย์²

¹สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

²สำนักงานพระธรรมนูญทหารอากาศ กองทัพอากาศ

Panlayamon Sinnang^{1*} and Tossatum Suttiwit²

¹Department of Political Science, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Phranakhon Rajabhat university

²Air Force Constitution Office, Royal Thai Air Force

*E-mail: panlayamon@pnru.ac.th

Received: 2022-11-15

Revised: 2022-12-21

Accepted: 2022-12-21

บทคัดย่อ

พลเอกโคลิน พาวเวลล์ อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา ถือเป็นชาวผิวสีคนแรก ที่ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาความมั่นคงแห่งชาติสหรัฐฯ ภายใต้รัฐบาลของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน และเป็นชาวผิวสีคนแรกที่ยังดำรงตำแหน่งประธานคณะเสนาธิการร่วมของสหรัฐฯ ภายใต้รัฐบาลของประธานาธิบดี จอร์จ เอช ดับเบิลยู บุช พลเอกพาวเวลล์ และได้มีบทบาทสำคัญในการนำพากองทัพอากาศสหรัฐฯ เข้าสู่สงคราม อ่าวเปอร์เซียในปี 1991-1992 และได้เกษียณอายุในฐานะนายพล 4 ดาว หลังจากรับใช้กองทัพอากาศสหรัฐฯ เป็นเวลากว่า 35 ปี พลเอกโคลิน พาวเวลล์ อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐฯ เสียชีวิตด้วยวัย 84 ปี จากอาการแทรกซ้อนหลังติดเชื้อโควิด-19 ผลงานต่าง ๆ ของพลเอกพาวเวลล์ไม่เพียงทำให้ประเทศเป็นไป อย่างสงบสุข สร้างความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นกันระหว่างภูมิภาค แต่เขายังเป็นต้นแบบของการเป็นผู้นำ โดยในปี 2012 เขาได้เขียนหนังสือ 'It Worked For Me: In Life and Leadership' ที่พูดถึง 13 กฎ ของการเป็นผู้นำ ซึ่งจะช่วยให้เราเข้าใจลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดี และนอกจากนี้ ผู้นำในองค์กรต่าง ๆ สามารถเรียนรู้และนำบทเรียนเหล่านี้ไปปรับใช้ในองค์กรของตนได้ บทความนี้จะนำเสนอประวัติ ผลงาน รวมทั้งแนวคิดของอดีตรัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาท่านนี้ต่อไป

คำสำคัญ: โคลิน พาวเวลล์ ภาวะผู้นำ สหรัฐอเมริกา

ABSTRACT

General Colin Powell, former US Secretary of State, is the first black citizen to serve as US National Security Adviser under the government of President Ronald Reagan and the first black to serve as the chairman of the United States Joint Chiefs of Staff under the government of President George H.W. Bush. General Powell has played an important role in leading the US Army to the Persian Gulf War in 1991-1992 and retired as a 4-star general after 35 years of service in the US Army. General Colin Powell, Former US Secretary of State died at the age of 84 from complications after contracting COVID-19. General Powell's contributions not only made the country peaceful, and built strong ties between regions, but he is also a model of leadership. In 2012, he wrote the book 'It Worked For Me: In Life and Leadership', which discusses the 13 Laws of Leadership. This allows us to understand the characteristics of a good leader. In addition, leaders in organizations can learn and apply these lessons to their own organizations. This article presents the biography, work, and thoughts of the former US Secretary of State.

Keywords: Colin Powell, Leadership, United State of America

บทนำ

ในช่วงเวลาแห่งวิกฤต วิธีคิดของ ‘ผู้นำ’ คือสิ่งสำคัญที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้น เราสามารถเรียนรู้การเป็นผู้นำคนจาก ‘โคลิน พาวเวลล์’ เขาคืออดีตทหารที่เคยไปร่วมรบในสงครามเวียดนาม เคยก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งสูงสุดคือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา และถือเป็นนักการเมืองคนสำคัญของพรรครีพับลิกัน โจ ไบเดน ประธานาธิบดีของสหรัฐ เคยกล่าวไว้ว่า โคลิน พาวเวลล์ “เป็นทั้งนักรบและนักการทูตในอุดมคติขั้นสูงสุด” (highest ideals of both warrior and diplomat) ซึ่งจะได้ทำการศึกษาประวัติ วิธีคิด วิธีการทำงานของท่านในบทความนี้

กรอบในการวิเคราะห์

ในบทความนี้จะนำเอาแนวคิดเกี่ยวกับภาวะผู้นำมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ประวัติ ชีวิต และการทำงานของอดีตรัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาผู้เป็นอดีตทหารและเป็นผู้มีบทบาทในเวทีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างมาก

การทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะผู้นำหรือความเป็นผู้นำ (Leadership) มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของภาวะผู้นำเอาไว้ต่างๆ กันหลายทรรศนะดังนี้

Hompool (1997, p. 83) ได้อธิบายความหมายของคำว่า ภาวะผู้นำ ไว้ว่า เป็นกระบวนการที่ผู้นำใช้อิทธิพลหรืออำนาจที่ตนมีอยู่ในการชักนำหรือโน้มน้าวให้ผู้ใต้บังคับบัญชาภายในองค์การหรือ

ในกลุ่มคนในสถานต่าง ๆ เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ

Navikern (1995, p. 400) กล่าวถึงคำว่า ภาวะผู้นำ ว่า หมายถึง กระบวนการของการสั่งการและใช้อิทธิพลต่อกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มสมาชิกภายในองค์การ

Yuki (1998, p. 2) มองว่า ภาวะผู้นำ เป็นพฤติกรรมส่วนตัวของบุคคลคนหนึ่งที่จะชักนำกิจกรรมของกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

Gibson, Ivancevich และ Donnelly (1997, p. 272) มองภาวะผู้นำ (Leadership) ในเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของสมาชิกในกลุ่ม โดยมีผู้นำเป็นตัวแทนในการเปลี่ยนแปลง เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอื่น ๆ ในกลุ่ม ภาวะผู้นำจึงเกี่ยวข้องกับการใช้อิทธิพลและปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมและการปฏิบัติงานของสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงนั้นต้องมุ่งไปสู่การบรรลุเป้าหมายของกลุ่มด้วยผู้นำอาจจะเป็นบุคคลที่มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้ ซึ่งเรามักจะรับรู้เกี่ยวกับผู้นำที่ไม่เป็นทางการอยู่เสมอ เนื่องจากบุคคลนั้นมีลักษณะเด่นเป็นที่ยอมรับของสมาชิกในกลุ่ม ทำให้สมาชิกแสดงพฤติกรรมที่มีน้ำหนักและเป็นเอกภาพ โดยเขาจะใช้ภาวะผู้นำในการปฏิบัติการและอำนาจการใช้กระบวนการติดต่อสัมพันธ์กันเพื่อมุ่งบรรลุเป้าหมายของกลุ่ม (Buraphadecha, 1993 quoted in Tonsorn, 2001, p. 47)

ภาวะผู้นำ (Leadership) คือ กระบวนการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือมากกว่า พยายามใช้อิทธิพลของตนหรือกลุ่มตน กระตุ้น ชี้นำ ผลักดัน ให้บุคคลอื่น หรือกลุ่ม บุคคลอื่น มีความเต็มใจ และกระตือรือร้นในการทำสิ่งต่าง ๆ ตามต้องการ โดยมีความสำเร็จของกลุ่ม หรือองค์การเป็นเป้าหมายเป็นการมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่หยุดนิ่งของกระบวนการ 3 อย่าง ที่มีความเกี่ยวเนื่องและมีอิทธิพลต่อกัน ได้แก่ ผู้นำ (Leaders) ผู้ตาม (Follows) และสถานการณ์ (Situations) อันนำไปสู่การบรรลุผลสำเร็จ

Wongsarsri (1992, p. 196) ภาวะผู้นำเป็นกระบวนการที่บุคคลหนึ่ง (ผู้นำ) ใช้อิทธิพลและอำนาจของตนกระตุ้นชี้นำให้บุคคลอื่น (ผู้ตาม) มีความกระตือรือร้น เต็มใจทำในสิ่งที่เขาต้องการ โดยมีเป้าหมายขององค์การเป็นจุดหมายปลายทาง

Stogdill, (1974, p. 411) ภาวะผู้นำคือความริเริ่มและดำรงไว้ซึ่งโครงสร้างของความคาดหวังและความสัมพันธ์ระหว่างกันของสมาชิกของกลุ่ม

McFarland, (1979, p. 303) ภาวะผู้นำคือความสามารถที่จะชี้แนะ สั่งการ หรืออำนาจหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้อื่นเพื่อให้มุ่งไปสู่จุดหมายที่กำหนดไว้

Schwartz, (1980, p. 491) ภาวะผู้นำคือศิลปะในการชี้แนะลูกน้อง หรือผู้ร่วมงานให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความกระตือรือร้นและเต็มใจ

Mitchell and Larson, Jr., (1987, p. 435) ภาวะผู้นำ เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้อิทธิพลต่อกลุ่ม เพื่อให้บรรลุความต้องการของกลุ่ม หรือจุดหมายขององค์การ

Koontz and Weihrich, (1988, p. 437) ภาวะผู้นำเป็นเรื่องของศิลปะของการใช้อิทธิพลหรือกระบวนการใช้อิทธิพลต่อบุคคลอื่น เพื่อให้เขามีความเต็มใจ และกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานจนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของกลุ่ม

Robbins, (1989, p. 302) ภาวะผู้นำเป็นความสามารถในการใช้อิทธิพลต่อกลุ่ม เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายหมายที่ตั้งไว้

Stoner and Freeman, (1989, p. 459) ภาวะผู้นำเป็นกระบวนการของการชี้แนะและอิทธิพลต่อกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาชิกของกลุ่ม

Nelson และ Quick (1997, p. 346) ให้ความหมายของภาวะผู้นำ (Leadership) ว่า หมายถึงกระบวนการในการแนะแนวและนำทางพฤติกรรมของคนในสภาพของการทำงาน

เมื่อเปรียบเทียบความหมายของคำว่าผู้นำกับภาวะผู้นำพบว่า มีความแตกต่างและคล้ายคลึงกันที่ผู้นำหมายถึงบุคคล ส่วนภาวะผู้นำหมายถึงการใช้กระบวนการของความสามารถของบุคคลที่ใช้อิทธิพลของตนในการชักชวน ชี้นำหรือชักจูงผู้อื่นให้ร่วมมือร่วมใจกับตนในการ ปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง

สรุปได้ว่า ภาวะผู้นำหมายถึง กระบวนการที่ผู้นำใช้อิทธิพลและอำนาจที่มีของตนกระตุ้นชี้นำให้บุคคลอื่นเกิดความเต็มใจแล้วกระตือรือร้นปฏิบัติงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์การ หรือของกลุ่ม ฉะนั้น การสร้างหรือพัฒนาคนของหน่วยงานหรือองค์กร จึงถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ได้บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ มีคุณภาพในการทำหน้าที่เป็นหัวหน้างาน เป็นผู้บริหาร ซึ่งจะนำองค์กรสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย การที่จะเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่หรือเป็นผู้นำที่ประสบความสำเร็จได้ผู้นั้นจะต้องบริหารปัจจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันได้แก่ การบริหารตนเอง การบริหารคน การบริหารงาน โดยเฉพาะในเรื่องการบริหารตน เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารต้องมีและสร้างภาวะผู้นำพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาให้เป็นผู้นำที่พึงประสงค์ ประทับใจแนวคิดทฤษฎีการเป็นผู้นำมาใช้ในสิ่งแวดล้อมขององค์กร เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมขององค์กรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างความเจริญให้กับองค์กรและประเทศชาติต่อไป

เนื้อหา

ประวัติ

พลเอกโคลิน พาวเวลล์เกิดเมื่อวันที่ 5 เมษายน ค.ศ.1937 โดยเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันคนแรกที่ได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศ พ่อแม่ของเขาเป็นผู้อพยพจากประเทศจาเมกา ซึ่งมาลงหลักปักฐานในย่านฮาร์เล็มของนครนิวยอร์ก ทำให้เขาต้องเติบโตขึ้นในชุมชนที่ยากจน ท่ามกลางกระแสการเหยียดสีผิวที่ยังรุนแรงอยู่ในยุคนั้น หลังเรียนจบชั้นมัธยมปลายและเข้าศึกษาด้านธรณีวิทยาที่วิทยาลัยนครนิวยอร์ก พาวเวลล์ได้ตัดสินใจเข้าร่วมกับหน่วยฝึกกำลังพลสำรอง (ROTC) ซึ่งเป็นโครงการเฟ้นหาว่าที่ผู้นำของกองทัพสหรัฐฯ ในอนาคต เขาเคยกล่าวว่าชื่นชอบโครงการนี้เป็นอย่างมากและสามารถทำได้ดีในการฝึกทักษะทางทหารต่าง ๆ จนอาจถือได้ว่าเป็น “ประสบการณ์ที่มีความสุขที่สุดในชีวิตของผม” พาวเวลล์เข้าประจำการในกองทัพสหรัฐฯ ด้วยตำแหน่งร้อยตรี เมื่อปีค.ศ.1958 โดยเข้ารับการฝึก

ชั้นพื้นฐานเพิ่มเติมในรัฐจอร์เจีย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ยังมีการเหยียดผิวอย่างรุนแรงอยู่ ทำให้เขาถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าใช้บริการในร้านอาหารและผับบาร์ต่าง ๆ อยู่บ่อยครั้ง ต่อมาในปีค.ศ.1962 พาวเวลล์ถูกส่งไปเวียดนามใต้ ในยุคของอดีตประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี เพื่อช่วยเหลือกองกำลังจัดตั้งในท้องถิ่นให้สามารถป้องกันภัยคุกคามจากพวกคอมมิวนิสต์ทางตอนเหนือได้ ในช่วงนี้เองที่เขาได้รับบาดเจ็บจากการเหยียบกับดักที่เป็นไม้แหลม พาวเวลล์ได้สร้างวีรกรรมที่ทำให้เขาได้รับเหรียญกล้าหาญในปีค.ศ.1968 โดยเขารอดชีวิตจากเหตุเฮลิคอปเตอร์ถูกยิงตก และยังสามารถช่วยชีวิตเพื่อนทหารอีก 3 นายให้ออกจากซากเฮลิคอปเตอร์ที่กำลังเกิดเพลิงลุกไหม้ได้อย่างปลอดภัยอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม กรณีที่พาวเวลล์ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ตรวจสอบจดหมายร้องเรียนเรื่องทหารอเมริกันสังหารหมู่ชาวบ้านหลายร้อยคนที่หมู่บ้านหมีลาย ได้สร้างจุดต่างพร้อยให้กับการเป็นวีรบุรุษสงครามเวียดนามของเขา โดยพาวเวลล์เชื่อว่าไม่มีหลักฐานที่พิสูจน์ยืนยันถึงเหตุดังกล่าว ทั้งยังพยายามปกปิดเหตุการณ์รุนแรงอื่น ๆ ที่ทหารอเมริกันก่อขึ้นกับชาวเวียดนามด้วย หลังสงครามเวียดนามสิ้นสุดลง พาวเวลล์เข้าศึกษาในหลักสูตรเอ็มบีเอที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ก่อนได้เข้าฝึกงานที่ทำเนียบขาว ในยุคของอดีตประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน เขาเริ่มเป็นดาวรุ่งในสายที่ปรึกษาด้านความมั่นคงให้กับรัฐบาล ทั้งในยุคของอดีตประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ และโรนัลด์ เรแกน

หลักการพาวเวลล์

เมื่ออดีตประธานาธิบดีจอร์จ เอช. ดับเบิลยู. บุช เข้าดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศในปี 1989 พลเอกพาวเวลล์ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานคณะเสนาธิการร่วม ซึ่งเป็นตำแหน่งทางทหารระดับสูงสุด ในกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ โดยในขณะนั้นเขามีอายุได้ 52 ปี จัดว่าเป็นทหารอายุน้อยที่สุดและเป็นคนเชื้อสายแอฟริกันคนแรกที่ได้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ยุทธศาสตร์การรบที่ใช้ในสงครามอ่าวเปอร์เซีย ซึ่งเปิดฉากขึ้นในปีค.ศ. 1990 นั้น ได้รับการขนานนามว่า “หลักการพาวเวลล์” (The Powell Doctrine) โดยเขาเชื่อว่าสหรัฐฯ ยังไม่ควรจะรีบร้อนใช้กำลังทหาร หากหนทางในการแก้ไขปัญหาด้วยการทูต การเจรจาทางการเมือง หรือวิธีการทางเศรษฐกิจยังคงใช้ได้ผลอยู่

อย่างไรก็ตาม หากได้เดินหน้าตามแผนใช้กำลังทหารไปแล้ว จะต้องระดมสรรพกำลังที่จำเป็นเข้าต่อสู้ให้ได้มากที่สุด เพื่อเอาชนะศัตรูได้อย่างรวดเร็ว และสูญเสียเลือดเนื้อของฝ่ายตนเองให้น้อยที่สุด ซึ่งในการนี้จะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากประชาชนมากพอสมควรด้วย แนวคิดดังกล่าวมาจากประสบการณ์ในสงครามเวียดนาม ซึ่งสอนให้สหรัฐฯ รู้จักหลีกเลี่ยงการติดหล่มในศึกที่ยืดเยื้อยาวนาน แต่ไม่บังเกิดผลสำเร็จใด ๆ ขึ้นมา หลักการพาวเวลล์ทำให้เขาเริ่มมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ และนำไปสู่ปฏิบัติการ “พายุทะเลทราย” และ “โล่ทะเลทราย” ประสบความสำเร็จในที่สุด เป็นที่น่าเสียดายว่าพลเอกพาวเวลล์เริ่มขัดแย้งกับฝ่ายการเมือง ในยุคของอดีตประธานาธิบดีบิล คลินตัน ซึ่งมาจากพรรคเดโมแครตที่ยึดถือหลักการเสรีนิยมอย่างสูง พาวเวลล์ไม่เห็นด้วยกับนโยบายที่ยอมให้ชาวเคย์เข้าเป็นทหารในกองทัพ รวมทั้งนโยบายส่งกองกำลังไปต่างแดน เพื่อเข้าร่วมปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ เขาลาออกจากการเป็นทหารในปีค.ศ.1993 และเริ่มมองหาหนทางเข้าสู่เวทีการเมืองระดับชาติอยู่พักใหญ่

ก่อนจะประกาศตัวเป็นสมาชิกพรรครีพับลิกันในปีค.ศ.1995 และได้เป็นรัฐมนตรีต่างประเทศในรัฐบาลของจอร์จ เอช ดับเบิลยู บุช เมื่อปีค.ศ.2000 พาวเวลล์นั้นถือว่าเป็นนักการเมือง “สายพิราบ” ผู้มีอุปนิสัยสุภาพเรียบร้อยและเป็นกันเอง อันที่จริงแล้วเขาคัดค้านการที่สหรัฐฯ จะทำสงครามต่อต้านการก่อการร้ายในอิรักเพียงฝ่ายเดียวโดยปราศจากเสียงสนับสนุนจากนานาชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่เป็นนักการทูตของสหรัฐฯ เขาสามารถโน้มน้าวให้ที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติเห็นชอบกับการทำสงครามดังกล่าวได้ แม้เขาจะสละตำแหน่งหลังจากลาออกจากตำแหน่ง รมว.ต่างประเทศแล้วว่ ข้าราชการเรื่องอาวุธอานภาพทำลายล้างสูงที่ซัดดัม ฮุสเซน ครอบครองอยู่นั้น เป็นรายงานที่ผิดพลาด

พลเอก โคลิน พาวเวลล์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา และนักการเมืองคนสำคัญของพรรครีพับลิกัน เสียชีวิตเมื่อวันที่ 18 ต.ค. ค.ศ.2021 ที่ผ่านมา ด้วยอาการแทรกซ้อนขณะเข้ารับการรักษาโรคโควิด-19 พลเอกพาวเวลล์ซึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวชนิด Multiple Myeloma และโรคพาร์กินสันอยู่ก่อนแล้ว มีอาการทรุดลงและจากไปขณะที่มีอายุได้ 84 ปี โดยทางครอบครัวได้ออกแถลงการณ์ว่า “พวกเราสูญเสียสามีผู้โดดเด่นและเป็นที่รัก ทั้งยังสูญเสียพ่อ ปู่ และชาวอเมริกันผู้ยิ่งใหญ่” ประธานาธิบดีโจ ไบเดน กล่าวไว้อาลัยโดยเรียกพลเอกพาวเวลล์ว่า “เพื่อนที่รักยิ่ง” ผู้นำสหรัฐฯ คนปัจจุบันยังบอกด้วยว่า “เขาเป็นทั้งนักรบและนักการทูตในอุดมคติขั้นสูงสุด”

บทวิเคราะห์

ผู้เขียนได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์คุณลักษณะผู้นำทางทหารของโคลิน พาวเวลล์ สรุปได้ ดังนี้

1. ความมีวิสัยทัศน์ (Vision) คือการมองการณ์ไกลและเฉียบแหลมให้ทันต่อเหตุการณ์ และสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างมีแบบแผนและนโยบาย

จากการศึกษาประวัติของโคลิน พาวเวลล์ ท่านเป็นต้นแบบของการเป็นผู้นำ โดยในปี ค.ศ.2012 ท่านได้เขียนหนังสือ *‘It Worked For Me: In Life and Leadership’* ที่พูดถึง 13 หลักการของการเป็นผู้นำ ซึ่งจะทำให้เราเข้าใจลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดี และนอกจากนี้ ผู้นำในองค์กรต่างๆ สามารถเรียนรู้และนำบทเรียนเหล่านี้ไปปรับใช้ในองค์กรของตนได้ โดยในข้อ 11 โคลิน พาวเวลล์ได้กล่าวว่า “จงเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และมีความทะเยอทะยาน ผู้นำที่ดีจะไม่พอใจแค่ความสำเร็จในปัจจุบัน แต่จะวางแผนและมองไปถึงอนาคต มีความชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทำและกำหนดขอบเขตการรับผิดชอบงานอย่างชัดเจน เพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้” แสดงให้เห็นถึงความมีวิสัยทัศน์และการมองการณ์ไกลของท่านได้อย่างชัดเจน

2. ความกล้าหาญ (Courage) คือลักษณะจิตที่ตระหนักถึงความน่ากลัวของอันตราย แต่สามารถควบคุม ให้เข้าเผชิญได้ด้วยความมั่นคง สามารถเข้ารับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ในสถานการณ์อันตรายได้ผู้นำ ต้องมีความกล้าหาญทางใจเท่ากับความกล้าหาญทางร่างกาย ความกล้าหาญทางใจ หมายถึง รู้และยืนยันในสิ่งที่ถูกต้องแม้ต้อง เผชิญกับความไม่พอใจของบุคคลอื่น โดยรู้จักยอมรับเมื่อตนกระทำผิด และกล้าตัดสินใจเมื่อเห็นว่าถูกต้อง

จากการศึกษาประวัติการเป็นทหารรับใช้ชาติของโคลิน พาวเวลล์นั้น ในปี ค.ศ.1962 ระหว่างประจำการในเวียดนามใต้ ในตำแหน่งที่ปรึกษาทางการทหาร ขณะออกลาดตระเวนถูกกับดักหนามที่ทำจากไม้ที่ฝ่ายข้าศึกทำขึ้นจนได้รับบาดเจ็บ ทำให้ได้รับเหรียญกล้าหาญเพอร์เฟิลฮาร์ท นอกจากนี้ยังได้รับเหรียญกล้าหาญบรอนซ์สตาร์ และเหรียญกล้าหาญโซลเยอร์เมดัล จากวีรกรรมในการเข้าช่วยเหลือเพื่อนทหารที่เฮลิคอปเตอร์ตก ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1968 พันตรีพาวเวลล์เริ่มการเดินทางครั้งที่สองในเวียดนามโดยดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารกับกองพลทหารราบที่ 23 “Americal” วันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ.1968 เฮลิคอปเตอร์ขนส่งพาวเวลล์ตก แม้จะได้รับบาดเจ็บ แต่เขาก็ยังคงกลับไปเฮลิคอปเตอร์ที่ถูกไฟไหม้จนกว่าเขาจะช่วยสหายทั้งหมดของเขา รวมถึงผู้บัญชาการกองพลพลตรี Charles M. Gettys สำหรับปฏิบัติการช่วยชีวิตของเขา Powell ได้รับรางวัล Soldier’s Medal สำหรับความกล้าหาญแสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติความเป็นผู้นำในเรื่องความกล้าหาญอย่างชัดเจน

3. ความจงรักภักดี (Loyalty) คือ คุณสมบัติประจำตัวของบุคคลที่มีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติต่อหน่วย ต่อผู้อาวุโส และต่อผู้ใต้บังคับบัญชาของตน ผู้มีคุณสมบัติข้อนี้จะทำให้ทั้งผู้อาวุโสและผู้น้อยที่เกี่ยวข้องให้ความเคารพนับถือและเชื่อมั่นเป็นอย่างมากริยาแบบทุกแบบของผู้นำจะสะท้อนให้เห็นถึงความภักดีนั้น จึงควรระมัดระวังไม่นำความลับของหน่วยไปเผยแพร่ต่อสาธารณชน โคลิน พาวเวลล์ มีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ เห็นได้จาก ความจงรักภักดีในการรับใช้ชาติในสงครามต่าง ๆ ในกองทัพเป็นเวลากว่า 35 ปี

4. ความรอบรู้ (Knowledge) คือ ความรู้ในวิชาชีพของตน และมีความเข้าใจผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้ที่รู้งานเป็นอย่างดีย่อมมีความเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนผู้ที่ขาดความรู้นั้นจะไม่สามารถบังคับผู้อื่นได้นาน เพราะสักวันหนึ่งอาจไม่สามารถให้คำตอบที่ถูกต้องแก่ผู้สงสัยได้ ความรู้ในที่นี้ไม่จำกัดเพียงความรู้เรื่องการทหารเท่านั้น แต่รวมถึงเหตุการณ์ต่างๆทั้งภายในและภายนอกประเทศ ทั้งนี้ไม่มีสิ่งใดดึงดูดความเชื่อมั่นและความเคารพนับถือของผู้ใต้บังคับบัญชาได้รวดเร็วเท่ากับการที่ผู้นำแสดงความรู้ความสามารถ

โคลิน พาวเวลล์ มีความรู้ความสามารถในหลายด้าน นอกจากทางทหาร โดยความรู้ที่โดดเด่นคือเรื่องการทูตและการต่างประเทศ แม้ในขณะที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่งใด ๆ แล้ว พาวเวลล์ยังแสดงความเห็นวิพากษ์วิจารณ์นโยบายความมั่นคงที่แข็งแกร่งของ “สายเหยี่ยว” หลายครั้ง ในระยะหลังเขาเริ่มเอนเอียงมาทางพรรคเดโมแครตมากขึ้น โดยออกตัวสนับสนุนการลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของบารัค โอบามา ในปีค.ศ. 2008 รวมทั้งได้แสดงการสนับสนุนประธานาธิบดีโจ ไบเดน ในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดอีกด้วย หลายคนมองว่าพาวเวลล์คือนักการทูตผู้มีความสามารถอย่างแท้จริง โดยเขาสามารถมองหาพันธมิตรในหมู่คู่ขัดแย้งทั้งสองฝ่ายได้เสมอ ข้อดีที่เป็นจุดแข็งอย่างหนึ่งของพาวเวลล์ก็คือหลักการประจำตัวที่ว่า “สร้างพันธมิตรดีกว่าการเผชิญหน้า” ครั้งหนึ่งเขาเคยกล่าวไว้ว่า “สงครามควรจะเป็นนโยบายทางการเมืองอย่างสุดท้ายที่นำออกมาใช้ แต่หากเรากำลังจะทำสงครามแน่นอนแล้ว การสู้รบนั้นควรมีจุดมุ่งหมายที่ประชาชนเข้าใจและสนับสนุนด้วย”

5. การริเริ่ม (Initiate) คือ ความต้องการที่จะปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งเริ่มต้นโดยความคิดของตนเอง หรือการรับที่จะแก้ไขปรับปรุงให้เจริญยิ่งขึ้น ได้แก่ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่ได้รับการพิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ความริเริ่มจะมีผลให้เกิดความผูกพันต่องานและกำลังใจที่จะทำงานให้สำเร็จ

โดยกรณีของโคลิน พาวเวลล์นั้นได้มีความคิดริเริ่ม “หลักการพาวเวลล์” เมื่ออดีตประธานาธิบดีจอร์จ เอช ดับเบิลยู บุช เข้าดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศในปีค.ศ. 1989 พลเอกพาวเวลล์ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานคณะเสนาธิการร่วม ซึ่งเป็นตำแหน่งทางทหารระดับสูงสุดในกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ โดยในขณะนั้นเขามีอายุได้ 52 ปี จัดว่าเป็นทหารอายุน้อยที่สุดและเป็นคนเชื้อสายแอฟริกันคนแรกที่ได้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ยุทธศาสตร์การรบที่ใช้ในสงครามอ่าวเปอร์เซีย ซึ่งเปิดฉากขึ้นในปี ค.ศ. 1990 นั้นได้รับการขนานนามว่า “หลักการพาวเวลล์” (The Powell Doctrine) โดยเขาเชื่อว่าสหรัฐฯ ยังไม่ควรจะรีบร้อนใช้กำลังทหาร หากหนทางในการแก้ไขปัญหาด้วยการทูต การเจรจาทางการเมือง หรือวิธีการทางเศรษฐกิจยังคงใช้ได้ผลอยู่ อย่างไรก็ตาม หากได้เดินหน้าตามแผนใช้กำลังทหารไปแล้ว จะต้องระดมสรรพกำลังที่จำเป็นเข้าสู่ให้ได้มากที่สุด เพื่อเอาชนะศัตรูได้อย่างรวดเร็ว และสูญเสียเลือดเนื้อของฝ่ายตนเองให้น้อยที่สุด ซึ่งในการนี้จะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากประชาชนมากพอสมควรด้วย แนวคิดดังกล่าวมาจากประสบการณ์ในสงครามเวียดนาม ซึ่งสอนให้สหรัฐฯ รู้จักหลีกเลี่ยงการติดหล่มในศึกที่ยืดเยื้อยาวนาน แต่ไม่บังเกิดผลสำเร็จใด ๆ ขึ้นมา หลักการพาวเวลล์ทำให้เขาเริ่มมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ และนำไปสู่การปฏิบัติ “พายุทะเลทราย” และ “โล่ทะเลทราย” ประสบความสำเร็จในที่สุด

ในปี ค.ศ. 2012 โคลิน พาวเวลล์ เคยเขียน 13 กฎของการเป็นผู้นำ (Colin Powell's 13 rules for how to lead) เอาไว้ในหนังสือ *It Worked for Me: In Life and Leadership* โดยโคลิน พาวเวลล์ บอกว่า เขานำเอากฎเหล่านี้มาปรับใช้กับชีวิตส่วนตัว ชีวิตการทำงาน การเป็นผู้นำของเขา ผลงานต่าง ๆ ของพลเอกพาวเวลล์ไม่เพียงทำให้ประเทศเป็นไปอย่างสงบสุข สร้างความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นกันระหว่างภูมิภาค แต่เขายังเป็นต้นแบบของการเป็นผู้นำ ซึ่งหลักการทั้ง 13 ประการนี้จะทำให้เราเข้าใจลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดี และนอกจากนี้ ผู้นำในองค์กรต่าง ๆ สามารถเรียนรู้และนำบทเรียนเหล่านี้ไปปรับใช้ในองค์กรของตนได้ ซึ่งหลักการดังกล่าว มีดังนี้

1) ปัญหาบางอย่างไม่ได้แก้อย่างที่คิด เดี่ยวพຽງนี้มันก็ดีขึ้น

ทุกปัญหามีทางออกเสมอ และไม่ใช่ทุกครั้งที่เราสามารถแก้ไขมันได้ทันที จงให้เวลากับมัน บางที ผ่านไปอีกวัน ปัญหานั้นอาจจะคลี่คลายไปเอง หรือเราอาจจะคิดว่ามันไม่ได้ยิ่งใหญ่เหมือนตอนแรกที่เกิดขึ้นก็ได้

2) เมื่อโกรธ จงเอาชนะพลังลบ อย่าปล่อยให้มันครอบงำเรา

เราทุกคนไม่สามารถห้ามอารมณ์โกรธได้ แต่สิ่งที่เราทำได้คือการยอมรับว่าตนเองรู้สึกโกรธ หยุดเติมเชื้อเพลิงด้วยการกระทำ คำพูดหรือความคิดด้านลบ อย่าให้พลังลบนี้กัดกินหัวใจเราจนขัดขวางการทำงาน และทำให้เราไม่มีความสุข

3) อย่าให้อิทธิพลของตัวเองสูงจนเกินไป

เมื่อเรามีตำแหน่งงานที่สูงขึ้น บ่อยครั้งที่เรามักลืมหืมตัวเองและคิดว่าตนเองทำในสิ่งที่ถูกต้อง มีความสามารถพอที่จะจัดการงานต่าง ๆ ได้ ซึ่งในบางครั้ง เราก็มีโอกาสที่จะทำพลาดเช่นกัน การลืมหืมตัวเองและรับฟังผู้อื่นให้มากขึ้น จะทำให้ผู้นำได้เปิดมุมมองที่หลากหลาย และยังเป็นการเคารพต่อความเห็นของลูกน้องอีกด้วย

4) จงมั่นใจในความสามารถของตัวเอง

ผู้นำที่ดีจะถามอยู่เสมอว่า “ทำไมไม่” เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แม้ว่าวิธีการหนึ่งอาจไม่ได้ผล แต่พวกเขาก็สามารถหาวิธีอื่นเพื่อทำให้สิ่งที่เป็นไปได้กลายเป็นสิ่งที่ทำได้

5) ระวังผลลัพธ์จากการตัดสินใจ

อย่ารีบร้อนกับการตัดสินใจ ผู้นำต้องคิดไตร่ตรองอย่างละเอียด เพราะเราไม่รู้ว่า การเลือกนั้นจะส่งผลกระทบอย่างไร ความระมัดระวังจะกรองผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดและความผิดพลาด ทำให้สิ่งที่เราเลือกออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด

6) อย่าปล่อยให้เสียงเล็กเสียงน้อยขัดขวางการตัดสินใจที่นำไปสู่สิ่งดี ๆ

บางครั้งผู้นำต้องยืนอยู่คนเดียว (หรือได้รับการสนับสนุนจากคนไม่กี่คน) ในสิ่งที่พวกเขารู้ว่าถูกต้อง พวกเขาต้องทำการตัดสินใจที่ยากลำบากและต้องมั่นใจว่าจะถูกต้อง ซึ่งบางครั้งก็อาจทำให้เราสูญเสียบางความสัมพันธ์ หรืออาจถูกวิพากษ์วิจารณ์กับการตัดสินใจนี้ แต่นั่นไม่สำคัญเลย ถ้าการตัดสินใจนี้จะนำเราทุกคนไปสู่สิ่งดี ๆ ในอนาคต

7) เราไม่สามารถให้คนอื่นตัดสินใจแทนเราได้

แม้ว่าผู้นำที่ดีจะรับฟังและพิจารณาทุกมุมมอง แต่ท้ายที่สุดแล้ว ผู้นำต้องตัดสินใจด้วยตนเอง และรับผิดชอบต่อการเลือกของตน ถ้าผู้นำรู้สึกว่าการตัดสินใจอาจไม่ถูกต้อง จงตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่คิดว่าสามารถเกิดเป็นประโยชน์สูงสุด หลังจากนั้น ยอมรับการตัดสินใจ และเรียนรู้จากความผิดพลาดจากมัน

8) การตรวจสอบรายละเอียดเล็กๆ เป็นสิ่งสำคัญ

อย่ามุ่งเน้นแต่เป้าหมายใหญ่ ๆ จนหลงลืมรายละเอียดรอบตัวไป เช่น ความเอาใจใส่ต่อลูกน้อง การให้โอกาสลูกน้องได้ทำสิ่งใหม่ๆ รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้จะเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้นำมีความน่าเชื่อถือ เป็นที่ชื่นชอบ และทำให้งานออกมาสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

9) แบ่งปันความสำเร็จกับคนอื่น ๆ

เมื่อประสบความสำเร็จ การแบ่งปัน ให้เครดิต ชื่นชมลูกน้อง จะทำให้พวกเขารู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับความสำเร็จนี้ รู้สึกตนเองมีความสำคัญต่อองค์กรและหัวหน้า และยังเพิ่มความมั่นใจในการทำงานของลูกน้องอีกด้วย

10) จงเป็นผู้นำที่ใจเย็นและใจดี

หัวหน้าคือด่านหน้าที่รับมือกับปัญหาต่าง ๆ เป็นคนแรก ความใจเย็น มีสติจะทำให้สถานการณ์ต่าง ๆ เป็นไปอย่างราบรื่น นอกจากนี้ หัวหน้ายังต้องมีความเห็นอกเห็นใจ ใจดีกับลูกน้องเป็นบางครั้ง สิ่งนี้จะทำให้ลูกน้องรู้สึกสบายใจในการทำงาน และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายและลูกน้องแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

11) จงเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และมีความทะเยอทะยาน

ผู้นำที่ดีจะไม่พอใจแค่ความสำเร็จในปัจจุบัน แต่จะวางแผนและมองไปถึงอนาคต มีความชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทำและกำหนดขอบเขตการรับผิดชอบงานอย่างชัดเจน เพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้

12) เอาชนะความกลัวด้วยการเผชิญหน้ากับมัน

ความกลัวจะทำให้เราไม่ได้อะไรเลย และทำให้เราไม่มีโอกาสพัฒนาตนเอง จงกล้าที่จะกระโจนเข้าไปในความกลัว ก้าวผ่านมัน เรียนรู้จากความผิดพลาดและแก้ไขมัน สิ่งนี้ถึงจะเป็นหนทางที่ทำให้เราประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

13) มองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ

การมองโลกในแง่ดี เชื่อว่าต้องมีวันที่ดี มีวันที่องค์กรสามารถประสบความสำเร็จ มุมมองด้านบวกนี้จะทำให้องค์กรและลูกน้องมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น และยังเป็นพลังที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนในอนาคตอีกด้วย

นอกจากหนังสือที่พลเอกพาวเวลล์ได้เขียนเกี่ยวกับบทเรียนของการเป็นผู้นำแล้ว ยังมีบทสัมภาษณ์ ผ่านมุมมองผู้บริหาร ผู้นำระดับสูงจากองค์กรต่าง ๆ ที่มีต่อพลเอกพาวเวลล์ ที่ได้สะท้อนความเป็นภาวะผู้นำในการทำงานได้อย่างชัดเจน

Wes Jacobs อดีตนายทหารราบของกองทัพบกสหรัฐฯ กล่าวว่า เขามักจะอ่านหนังสือเกี่ยวกับบทเรียนการเป็นผู้นำของพาวเวลล์ในตอนที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ Jacobs บอกว่า “การมองโลกในแง่ดีและความกระตือรือร้นในฐานะผู้นำนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกำลังใจที่จะทำให้สมาชิกในองค์กรสามารถจัดการกับปัญหาได้” เขายังคิดว่า ในกองทัพและในโลกธุรกิจ ผู้นำที่แสดงความมั่นใจและจัดการกับปัญหาที่ซับซ้อนอย่างกระตือรือร้นจะสร้างวัฒนธรรมที่เปิดรับความเสี่ยงอย่างสร้างสรรค์มากขึ้น จะเสี่ยงต่อความล้มเหลวน้อยลง

พล.ท. ชิด เอ. เทย์เลอร์ อนุศาสนาจารย์ในรัฐแมริแลนด์ เขาจำได้ว่าในชั้นเรียนเอกชนในหน่วยพิทักษ์ดินแดนแห่งชาติของกองทัพเวอร์จิเนีย พลเอกพาวเวลล์ได้เข้ามาในศูนย์ปฏิบัติการทางยุทธวิธีเพื่อตรวจสอบขณะที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ ความทรงจำนั้นทำให้เขาเห็นความเป็นผู้นำที่ดีของพลเอกพาวเวลล์ “ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมชื่นชมพล.อ.พาวเวลล์มาโดยตลอด ชื่นชมสติปัญญาที่สงบของเขา ดูเหมือนเขาจะไม่ใช้ผู้นำที่ก้าวร้าว เขาเป็นคนซื่อสัตย์ ฉลาด และพูดจาตรงไปตรงมาเป็นผู้นำที่ง่ายต่อการติดตาม”

Francis Perdue ผู้เชี่ยวชาญด้านการประชาสัมพันธ์และการจัดการภาวะวิกฤตให้ความเห็นว่า พาวเวลล์เป็นต้นแบบของการเป็นผู้นำ “ในฐานะผู้นำ เขาเข้าใจว่าควรมอบหมายงานอย่างไรและกับใคร การเป็นผู้นำต้นแบบและการช่วยเหลือคนรอบข้างให้ประสบความสำเร็จคือลักษณะของเขา”

Lakesha Cole ผู้ก่อตั้ง ‘She PR’ กล่าวว่าผู้บริหารองค์กรสามารถเรียนรู้จากพาวเวลล์ได้ว่า “คุณแทบจะไม่ได้ตัดสินใจอะไรง่าย ๆ และคุณไม่ควรพยายามตัดสินใจเพียงลำพัง ใช้โอกาสในการพิจารณาปัญหาแต่ละประเด็นจากหลาย ๆ มุม ขอความคิดเห็นจากทุกคนในห้องโดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งงาน สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นของคุณในการพัฒนาแผนงานที่ครอบคลุมโดยอิงจากข้อเท็จจริงและตรรกะ และช่วยให้ทุกคนมีส่วนร่วมกับปัญหาและผลลัพธ์”

ในบทความนี้ได้ทำการศึกษาลักษณะผู้นำทางทหารของโคลิน พาวเวลล์ พบว่า มีความสอดคล้องกับแนวคิดภาวะผู้นำ ซึ่งกล่าวถึงภาวะผู้นำ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลหนึ่ง (ผู้นำ) ใช้อิทธิพลและอำนาจของตนกระตุ้นชักนำให้บุคคลอื่น (ผู้ตาม) มีความกระตือรือร้น เต็มใจทำในสิ่งที่เขาต้องการ โดยมีเป้าหมายขององค์การเป็นจุดหมายปลายทาง ในปีค.ศ.2003 พลเอกโคลิน พาวเวลล์ ได้เข้าร่วมประชุมคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติในฐานะรัฐมนตรีการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาสมัยประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช เพื่อทำสงครามกับอิรักท่ามกลางความคลางแคลงของนานาชาติ เพราะเขาได้กล่าวอ้างข้อมูลที่ไม่ถูกต้องว่า ประธานาธิบดีซัดดัม ฮุสเซน ผู้นำอิรักในขณะนั้นมีอาวุธในการทำลายล้างสูงไว้ในครอบครอง แต่อิรักตอบโต้ว่า เรื่องอาวุธร้ายแรงไม่มีมูลความจริง พล.อ.โคลิน พาวเวลล์ ได้กล่าวอ้างว่าผู้นำอิรักคือภัยคุกคามต่อภูมิภาคและโลก นำมาสู่การทำสงครามกับอิรัก ภายใต้ข่าวกรองที่ได้รับการพิสูจน์ในเวลาต่อมาว่าผิดพลาด ซึ่งพลเอกพาวเวลล์กล่าวในเวลาต่อมาว่าเป็น “จุดต่ำพร้อย” ในประวัติการทำงานของตน อย่างไรก็ตาม จาก 13 บทเรียน และมุมมองจากหลาย ๆ ท่านที่เคยพบปะหรือเคยอ่านหนังสือของพาวเวลล์ ทำให้เราเห็นว่า พาวเวลล์เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติในการเป็นผู้นำอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านการบริหารคน ทักษะการทำงาน ทศณคติที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงทำให้องค์กรหรือประเทศมีการพัฒนา แต่ยังส่งเสริม สร้างขวัญกำลังใจให้กับลูกน้อง และยังเป็นบทเรียนที่ผู้นำคนอื่น ๆ สามารถนำไปปรับใช้ในการทำงานได้อีกด้วย

สรุป

โดยสรุป พลเอก โคลิน พาวเวลล์ เป็นคนผิวสีคนแรกที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ ในยุคของอดีตประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช นอกจากนี้ เขายังมีบทบาทสำคัญที่ทำให้สหรัฐฯ ได้รับชัยชนะในสงครามอ่าวเปอร์เซีย พาวเวลล์ รับใช้กองทัพสหรัฐฯ ตั้งแต่ช่วงต้นสงครามเวียดนาม (พ.ศ.2498-2518) ภายหลังกองกำลังพันธมิตรนำโดยสหรัฐฯ ได้รับชัยชนะในสงครามอ่าวเปอร์เซีย (พ.ศ.2533-2534) ความนิยมของพาวเวลล์ก็พุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุดจนได้รับการคาดหมายว่าเขาจะได้เป็นประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของสหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม ชื่อเสียงของเขาต้องมัวหมองไปตลอดกาล หลังจากเขา ในฐานะรัฐมนตรีต่างประเทศของ จอร์จ ดับเบิลยู. บุช ยื่นข้อมูลข่าวกรอง

ที่ไม่ถูกต้องต่อสหประชาชาติ เพื่อสนับสนุนให้ก่อสงครามอิรัก ซึ่งพาวเวลล์ยอมรับเองว่า เรื่องนี้เป็นจุดต่างพัวพันในประวัติของเขา ถึงแม้ว่าพาวเวลล์จะไม่เคยชิงตำแหน่งประธานาธิบดี แต่การสาบานตนรับตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศของเขาในปี 2544 ก็ทำให้เขากลายเป็นข้าราชการพลเรือนที่มีตำแหน่งสูงสุดของสหรัฐฯ ในยุคนั้น แต่ในเวลาต่อมา พาวเวลล์เริ่มไม่เห็นด้วยกับแนวคิดฝ่ายขวาของพรรคริพับลิกัน และใช้อิทธิพลทางการเมืองของเขาช่วยฝั่งเดโมแครตให้ได้รับเลือกเข้าสู่ทำเนียบขาว และบุคคลสำคัญที่สุดคือ บารัค โอบามา ประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของสหรัฐฯ ที่พาวเวลล์ออกมากล่าวสนับสนุนในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของการเลือกตั้งปี 2551 ทำให้ความนิยมของโอบามาพุ่งขึ้นอย่างมาก อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศผู้นี้เป็นข้าราชการที่ยิ่งใหญ่ ผู้เป็นที่ประธานาธิบดีหลายคนยอมรับ จนได้รับเหรียญแห่งอิสรภาพของประธานาธิบดี (Presidential Medal of Freedom) ถึง 2 ครั้ง เขาได้รับความเคารพอย่างสูงทั้งในและต่างประเทศ รวมถึงนางคอนโดลิซซา ไรซ์ (ผู้มารับตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศต่อจากนายพาวเวลล์ และเป็นผู้หญิงผิวสีคนแรกที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว) ยกย่องพาวเวลล์ว่า เป็นผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง ผู้ที่มีการอุทิศตนเพื่อประเทศชาติ ไม่ได้จำกัดอยู่แค่เรื่องยิ่งใหญ่หลาย ๆ อย่างที่เขาทำตอนอยู่ในเครื่องแบบ หรือตอนอยู่ในรัฐบาล และ “มรดกมากมายของเขาจะคงอยู่สืบไปในตัวคนหนุ่มสาวมากมายที่อิทธิพลของเขาส่งไปถึง” การศึกษาประวัติ การทำงาน ผลงานต่าง ๆ ของพลเอกพาวเวลล์ทำให้เรามองเห็นความเป็นต้นแบบของการเป็นผู้นำ ซึ่งจะช่วยให้เราเข้าใจลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดี และนอกจากนี้ ผู้นำในองค์กรต่าง ๆ สามารถเรียนรู้และนำบทเรียนเหล่านี้ไปปรับใช้ในองค์กรของตนได้ต่อไป

REFERENCES

- Hompool P. & Hompool T. (1997) **Personnel Management**. Bangkok: Physics. Center.
- Ivancevich, J. M., Donnelly, J. H. and Gibson, J. L. (1997). **Las organizaciones: comportamiento, estructura, procesos**. Madrid: Richar D. Irwin.
- Koontz , H. and Weihrich . H. (1988). **Management**. New York : McGraw –Hill.
- McFarland. (1979). **Management : Foundation & Practices**. 5th ed. New York : Macmillan Publishing Inc.
- Mitchell, T. R. and Larson, J. R. (1987). **People in Organizations : An Introduction to Organization Behavior** (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Navikarn S. (1995). **Administration**. Bangkok: Dok Ya.
- Nelson, D. L. and Quick, J. C. (1997). **Organization. Behavior** (2nd ed.). New York: Harper and. Row.
- Robbins, Stephen P. (1989). **Organizational Behavior**. (9th ed). Englewood cliffs,. NJ : Prentice Hall.

- Schwartz, Lita Linzer. (1980). Criteria for Effective University Teaching. **Improving College and University Teaching**, 28(3), 120-123.
- Stogdill, R. M. (1974). **Handbook of leadership: A survey of theory and research**. Free Press.
- Stoner, James A. F. and Freeman, E. R. (1989). **Management**. (4th ed). New Jersey: Prentice - Hall.
- Tonsorn M. (2001). **Organizational behavior**. Bangkok : Exbernet Company Limited.
- Wongsarsri P. (1991). **Organization and management**. Bangkok: Faculty of Management Science Suan Dusit Rajabhat Institute.
- Yuki, G. A. (1998). **Leadership in Organization**. (4th ed.). New Jersey: Printice-Hall.

oooooooooooooooooooooooooooo